

RYTŲ KRIPTOGRAMOS

Turinys

Slėpingas Viešpaties Budos istorijos puslapis.....	4
Kelio pradžia.....	4
Siųstasis Maitrėja.....	5
Išėjimas.....	6
Priesakai.....	7
Parinkimas žygdarbiui.....	7
Mokymo esmė.....	8
Nuosavybės atsižadėjimas.....	8
Fanatikų pasmerkimas.....	8
Trys Archatai.....	9
Piemuo ir sanjasinas.....	10
Beždžionių pardavėjas.....	10
Sakmė apie klausėją.....	10
Įstatymo Ratas.....	11
Būtinumo riba.....	12
Ieškantis Budos.....	12
Praregėjęs.....	13
Žmogaus išgelbėjimas.....	13
Sakmė apie Karalių Maragorą.....	13
Nurodymai valdytojui Radžagrihiui.....	14
Iš Kristaus gyvenimo.....	15
Žvaigždė.....	15
Kristaus vaikščiojimai.....	16
Kristaus atėjimas.....	17
Kristaus ženklai.....	18
Marijos Magdalenos pasakojimas.....	18
Rašto žinovai.....	19
Sinedriono klausimai.....	20
Akys – atviros žaizdos.....	20
Pasaulio Motina.....	21
Pasaulio Motinos Spindesys.....	21
Įsakas.....	22
Pasaulio Motinos Žaidimas.....	23
Ugninis skydas.....	23
Ugninis Apsiaustas.....	23
Apolonijus Tijanietis.....	24
Apolonijaus Tijaniečio apsilankymas Šiaurės Indijoje.....	24
Apolonijaus Tijaniečio išėjimas.....	25
Iš Sergijaus Radoniečio gyvenimo.....	26
Valdovės pranašystės.....	26
Sergijaus pamokymai.....	26
Sergijaus darbai.....	27
Sergijaus pranašystė.....	27
Didysis Akbaras.....	28
Sidabrinis pranašas.....	28
Dangaus pagalba.....	28
Karvedžiai.....	29
Priešai.....	30

Matomas nematamai	30
Sakmės	31
Kosmogoninė pasaka	31
Šviesos pasiuntinys	31
Septyni tarnai	32
Ištikybės tvirtovė	32
Pagarba Mokytojui	32
Milarepa	33
Atsiskyrėlis	33
Baturas Bakša	34
Baltasis Kalnas	35
Minčių strėlės	35
Pasaulio mintis	35
Kantrybės šaltinis	36
Septynių Vartų Sergėtojas	36
Liepsningasis	37
Tamsos dovana	37
Atpildas	38
Dvi Pitrijos	38
Šio Pasaulio Kunigaikštis	39
Liuciferis	39
Auksas ir Tamsa	41
Auksas	41
Tamsa	41
Legenda apie Akmenį	42
Legenda apie Akmenį	42
Pranašystės apie Šambalą ir Maitrėją	46
Pranašystės apie Šambalą ir Maitrėją	46

Dažnai taip vadinami apokrifai išsaugo daugelį tikrovės bruožų, kurių nėra oficialiuose tekstuose. Iš tų netikėtų pasakojimų ir sakmių, paplitusių Azijos tautose, sužinome, kokie vaizdiniai gyvi tautų sąmonėje. Nuo Altajaus iki Ceilono tautos svajoja apie Didžiuosius Mokytojus, nuo seno atmindami jų gyvenimo bruožus, suteikdami jiems savo šalies atspalvį. Surinkti tas didžiųjų minčių kriptogramas - vadinasi, pažvelgti į tautų sielą.

Slėpiningas Viešpaties Budos istorijos puslapis

Kelio pradžia

Viešpats Buda iš tiesų paliko savo gimtąjį miestą. Iš tiesų giliai mąstė po išminties medžiu. Iš tiesų mokė Benarese. Iš tiesų Mokytojavimą baigė Kušinagare, o amžiai pridėjo daug nebūtų dalykų.

Viešpats gimtąjį miestą paliko išjodamas ant arklio ir lydimas atsiųsto tarno. Kelias vedė upės slėniu į Šiaurės vakarus. Sparti kelionė tęsėsi dvi savaites. Baigėsi kalnų keliai, kuriais galima buvo joti, o už jų buvo tik medžiotųjų išmintas takas.

Čia atsiųstasis tarnas Jį paliko, bet atsisveikindamas tarė: "Broli karalaiti, eik, ir kai prieisi medžiotojo lūšnelę, perduok Jam šį medžio gabalėlį." Ir padavė Jam medžio gabalėlį su trimis ženklais.

Septynias dienas Viešpats ėjo taku. Aštuntą dieną priėjo lūšnelę. Durys buvo atviros. Aukštas senis, apsirengęs senu nešvariu surdutu, drožinėjo medį.

Viešpats, kaip pridera Indijoje, pasisveikino. Medžiotojas tik nusijuokė ir parodė į medį. Viešpats prisiminė jam duotą medžio gabalėlį ir padavė jam. Senis atidžiai apžiūrėjo ženklus ir, geraširdiškai mostelėjęs, pakvietė lūšnelėn prie stalo. Viešpats suprato kvietimą ir paragavo medaus ir laukinės mėsos. Vėliau senis ženklais pasiūlė Viešpačiui pailsėti.

Viešpats Buda pakirdo, saulei ką tik apšvietus sniegynus. Medžiotojo lūšnelėje jau nebebuvo, bet kieme girdėjosi jo kirvio pošėjimais. Ir štai tarpduryje pasirodė senis, padavė Viešpačiui medaus gėrimo. Po to senis paėmė krepšį, ietį ir parodė į saulę. Viešpats suprato, jog laikas keliauti ir, paėmęs lazda, išėjo iš lūšnelės. Senis tris kartus Jam nusilenkė ir davė ženklą sekti.

Priėjęs brūzgytus, senis praskleidė šakas, ir pasirodė siauras takas. Ženklu parodęs Viešpačiui jį sekti, senis greitai nuėjo į priekį, rodydamas į saulę. Taip jie ėjo iki vidurdienio. Miškas pradėjo retėti, pasigirdo upės šniokštimas. Jie priėjo krantą.

Senis įtempė lanką ir paleido strėlę. Laukė tylėdami. Viešpats nusiėmė likusius papuošalus ir davė seniui. Tačiau šis parodė mesti į upę.

Ir štai kitame krante pasirodė aukštas žmogus, išstūmė luotą ir leidosi link jų. Jo kaptonas buvo apvedžiotas kailiais, veidas labai tamsus ir platus. Pasiekęs krantą, nepažįstamasis nusilenkė Viešpačiui ir pakvietė į luotą. Viešpats norėjo atsiveikinti su medžiotoju, bet jis nepastebimai dingo. Nepažįstamasis taip pat tylėjo. Pasiekę krantą, jie sėdo ant arklių ir ėmė kilti į kalną.

Naktį pasiekė sniegynų viršūnę ir auštant nusileido į Šventovę.

Siųstasis Maitrėja

Karalaičio - kūdikio akys anksti atsivėrė į pasaulio stebuklus. Niekas nepraslysdavo nuo Jo įdėmaus žvilgsnio.

Karalius tarė: " Įžvalgumas yra valdovo karūna, o rankos tvirtumas yra jo skydas. Te stiprina rankas, įtempdamas lanko templę. Tegul kilmingų kšatrijų vaikai susirungia su karalaičiu."

Motina karalienė pridūrė: "Jeigu įžvalgumas yra Valdovo karūna, o rankos tvirtumas yra jo skydas, tai Valdovo spindesys - gailėstingumas ir žinojimas. Norėčiau savo palikuonį matyti tarp rašiusiųjų Devų Išminties Vedas."

Tuomet senas išminčius kreipėsi į karalių, sakydamas: " Garbingoji Motina ir tu, Valdove, paliepkite man sujungti jūsų norus. Pakvieskite atvesti jums tą, kurią vadiname Didžiojo Nago dukra. Tą, kurią mes priėmėme į savo namus ir jau septyneri metai, kaip stebimės jos išmintimi ir jos strėlės tvirtumu. Ji iš tiesų verta rankos, užrašiusios Vedų išmintį".

"Atvesk", - paliepė karalius.

Išmintingasis patarėja atvedė jauną būtybę ir tarė: "Maitri, pasiųsk geriausią sveikinimą mūsų karaliui". Neįprasta buvo matyti baltai apsirengusią septynmetę mergaitę su lanku rankose ir durklu už juostos. Tamsūs plaukai lindo iš po Nago lanko, o akys buvo liūdnos ir griežtos.

Karalius paliepė: "Maitri, jei gali, paleisti strėlę, tai perverk povą".

Maitri nusilenkė karaliui ir tarė: "Negaliu gyvūnui atimti gyvybės. Bet leisk, Karaliau, perverti obuolį obels viršūnėje".

Karalius įsakė Maitri būti šalia karalaičio, ir labai stebėjosi išmintimi, rasta ant ežero kranto. Daug metų praleido karalaitis su Maitri, vadindamas ją tai rūščiaja, tai švytinčiaja, tai kariu, tai Nagų išminties pranaše.

Ir Kelio duris atvėrė Maitri.

Kai galingasis Liūtas grįžo ir, riaumodamas Tiesą, sudrebino kalnus, Maitri išsaugojo jam geriausią mokinę ir tarė: "Ji išgarsins Tavo darbų vietą".

Tiesos Viešpats tarė: " Maitri, stebuklingasis Vedly ir saugotojau. Tu, paslėpusi nuo minios savo išmintį, Tu užimsi Mano vietą, kaip Gailestingumo ir darbo Viešpats. Maitrėja ves tautas į Šviesą ir žygdarbio strėlė atneš Žinojimo obuolį".

Pasakyta yra tokia pat tiesa, kaip ir toji, jog Mokytojo šlovinimo vietoje iškils Žinojimo Šventovė.

Pasakyta yra tokia pat tiesa, kaip ir toji, jog Palaimintojo mokinė atiduos savo vardą Žinojimo Šventovei.

Tiesos esmė sutvirtinta gyvenimo darbais.

Duota Čarten Karpoje.

Išėjimas

Atėjus metui išeiti, Palaimintasis savo žmonai tarė: " Išeikime."

Ir tarė triskart - nakties migloje, vidurdienio kaitroje ir aušros spindulyje.

Bet naktį riaumojo tigrai. Per kaitrą išlindo gyvatė, o auštant susispietė beždžionės.

"Dar bijau", - pasakė žmona, - "nūnai."

"Taip pat į gerą" - tarė Palaimintasis, - "nepašaukta, savarankiškai paskleisi Mokymą."

Ir dramblys sutrimitavo septynis kartus, pranešdamas naujo susitikimo laiką.

Priesakai

"Gerai, giriu tave, Ananda, nes be kvietimo eina teigiančioji".

Ir Palaimintasis Dangaus juostoje išvydo Pasaulio Motinos Šviesos lemtį.

Čia Palaimintasis perduoda: "Viskas dėl viso visada".

"Įsidėmėk keturis Dėsnius: Talpinimo Dėsnį, Drašos Dėsnį, Artumo Dėsnį, Gėrio Dėsnį".

Parinkimas žygdarbiui

Kaip Buda pasirinkdavo mokinius žygdarbiui?

Užsiėmimų metu, kai nuovargis jau apimdavo mokinius, Buda užduodavo netikėčiausią klausimą ir laukdavo greičiausio atsakymo.

Arba, pastatęs patį paprasčiausią daiktą, siūlydavo apibūdinti jį nedaugiau kaip trimis žodžiais, arba nemažiau kaip šimtu puslapių.

Arba, pastatęs mokinį prieš užrakintas duris, klausdavo: "Kuo jas atidarysi?"

Arba, siūsdavo po langais muzikantus ir liepdavo giedoti visiškai skirtingų turinių himnus.

Arba, pastebėjęs įkyrią musę, liepdavo kartoti netikėtai pasakytus žodžius.

Arba, vaikščiodamas prieš mokinius, klausdavo, kiek kartų praėjau?

Arba, pastebėjęs baimę gyvuliams ar kokiems nors gamtos reiškiniams, liepdavo ją nugalėti.

Taip galingasis Liūtas grūdindavo dvasią.

Budos mėgiamas žaidimas su mokiniais

Taip pat nereikia pamiršti mėgiamo Budos žaidimo su mokiniais poilsio minutėmis.

Mokytojas sviesdavo į erdvę vieną žodį, kuriuo remdamiesi mokiniai sukurdavo visą mintį.

Nėra išmintingesnio būdo patikrinti sąmonę.

Mokymo esmė

Žmonės nesuvokia Palaimintojo Mokymo esmės. Esmė - disciplina. Dvasia ir kūnu bendruomenės vienuolis stengiasi išsilaikyti kelyje. Pirmaisiais metais jis nešė sunkią atgailos (paklusnumo) našta. Jam buvo draudžiama alinti save nejudrumo pratimais, bet buvo nurodoma kovoti vien tik dvasia.

Taip griežtai mokė Buda mokinius.

Iš tiesų, tik kovodami dvasia, jie patyrė džiaugsmą, todėl ir kalbama apie erškėčių kelią.

Tik tada, kai pasišventėlio valia nubusdavo tarsi liūtas, ir sidabrinės dvasios kamanos pažabodavo mokinio jausmus, tik tada Viešpats praskleisdavo uždangą ir skirdavo užduotį.

Jau po to mokiniui palaiptiui atverdavo Žinojimo Paslaptis.

Nuosavybės atsižadėjimas

Kartą mokinys paklausė Palaimintojo:

"Kaip suprasti nuosavybės atsižadėjimo priesaiką?" Vienas mokinys atsisakė visų daiktų, bet Mokytojas jam ir toliau priekaištavo dėl savininkiškumo. Kitas pasiliko visus daiktus, bet jam nebuvo priekaištaujama.

"Savininkiškumo jausmą nulemia ne daiktai, o mintys."

Galima turėti daiktų ir nebūti savininku".

Buda nuolat patardavo turėti kuo mažiau daiktų, kad nereikėtų jiems skirti daug laiko.

Fanatikų pasmerkimas

Buda kalbėjo braminams: "Kuo virto jūsų atsiskyrimas? Duonos jūs einate į bendrą turgų ir branginate monetas iš šudros krepšelio. Jūsų atsiskyrimas yra paprasčiausias plėšikavimas. Ir jūsų šventieji daiktai yra paprasčiausi apgaulės įrankiai. Ar nėra turtingo bramino turtai Dieviškojo įsako niekinimas?"

Jūs manote pietus esant šviesa, o šiaurę tamsa. Bus laikas, kai ateisiu iš vidurnakčio, ir jūsų šviesa išblės. Net paukščiai skrenda į šiaurę, kad ten pasauliui atneštų jauniklių. Net pilkosios žąsys žino žemiškojo turto vertę.

O braminai stengiasi pripildyti savo diržą auksu ir prikimšti brangenybių po savo židiniu bei namų slenksčiu.

Bramine, tu gyveni apgailėtiną gyvenimą, ir tavo galas bus apgailėtinas. Tu pirmasis būsi sunaikintas.

Jei išeisiu į šiaurę, tai iš ten ir sugrįšiu."

Trys Archatai

Trys Archatai atkakliai prašė Buda leisti jiems patirti stebuklą. Buda uždarė juos į atskirus kambarius ir užrakino. Praėjus ilgam laiko tarpui, Palaimintasis juos pakvietė ir paklausė, ką jie regėjo? Kiekvienas pasakojo savo regėjimą.

Tačiau Buda pasakė: "Dabar jūs turite sutikti, jog stebuklai yra nenaudingi, nes svarbiausiojo stebuklo jūs nepajutote. Nes jūs galėjote pajusti nematomąją būtį, ir tas pojūtis galėjo nuvesti jus už žemės ribų.

Tačiau Jūs ir toliau suvokiate save sėdinčius žemėje, ir jūsų mintys pritraukdavo prie žemės stichijų bangas. Pritvinę stichijų pavidalai įvairiuose šalyse sukėlė sukrėtimus. Jūs suardėte uolas ir uraganais paskandinote laivus. Štai tu regėjai raudoną žvėrį su liepsnojančia karūna, bet ugnis, kurią tu iššaukei iš gelmių, sudegino bejėgių namus - eik ir padėk jiems!

Tu matei slibiną mergelės pavidale, tu privertei bangas nuplauti žvejų laivus - skubėk jiems padėti!

O tu matei skrendantį erelį, ir uraganas sunaikino žmonių derlių - eik ir atlygink!

Kokia jūsų nauda, Archatai? Pelėda drevėje naudingiau praleido laiką. Arba jūs dirbkite žemėje iki dešimto prakaito, arba vienatvės akimirką pakilkite virš žemės. Tačiau beprasmis stichijų kurstymas tenebūna išmintingojo užsiėmimu!"

Iš tiesų, plunksna, iškritusi iš mažo paukštelio sparno, tolimuose pasauliuose sukelia griausmą. Įkvėpdami oro, mes prisiliečiame prie visų pasaulių.

Išmintingas nuo žemės kyla aukštyn, nes pasauliai vienas kitam atskleis savo išmintį.

Piemuo ir sanjasinas

Piemuo pamatė po medžiu sėdintį ir mąstantį žmogų. Jis atsisėdo šalia ir, mėgdžiodamas žmogų, stengėsi pamąstyti.

Mintyse jis pradėjo skaičiuoti avis ir kiek pelno atneš jų vilna.

Abu sėdėjo tylėdami. Pagaliau piemuo paklausė: "Pone, apie ką tu galvoji?" Tas atsakė: " Apie Dievą".

Piemuo vėl paklausė: "Ar žinai, apie ką aš mąščiau"?

"Taip pat apie Dievą".

"Klysti, apie pelną iš parduotos avių vilnos".

"Iš tiesų taip pat apie Dievą. Tik mano Dievui nėra ko parduoti, o tavo Dievas iš pradžių turi nukakti į turgų. Bet gali būti, kad kelyje jis sutiks plėšiką, kuris padės jam ateiti prie šio medžio".

Taip kalbėjo Gautama.

Nueikite į turgų. Tik greičiau sugalvokite, kad grįžtumėte.

Beždžionių pardavėjas

Laivu plaukė beždžionių pardavėjas. Neturėdamas ką veikti, jis išmokė beždžiones pamėgdžioti jūreivius, kaip jie kėlė bures. Tačiau kilo audra, jūreiviai puolė vynioti bures. O beždžionės, išmokusios jas tik kelti, ėjo paskui jūreivius ir vėl jas kėlė.

Laivas žuvo, kadangi mokytojas numatė tik gerą orą.

Taip pasakė Buda - gyvenimo Lotoso Atnaujintojas.

Sakmė apie klausėją

Dgulnoras buvo laikomas išmintingiausiu. Jam teko laimėti turėti Mokytoją iš Šventosios Požemio šalies, bet jis neturėjo liežuvio ir dešinės rankos.

Susikaupęs mokinys (paklausė) pateikė klausimą, ir Mokytojas linktelėjo galva.

Mokinys davė du klausimus, ir Mokytojas linktelėjo du kartus.

Netrukus mokinys ėmė be paliovos klausinėti, ir Mokytojas be paliovos linkčiojo. Tris metus buvo klausinėjama, ir tris metus Mokytojas linkčiojo.

"Vadinasi, pasak tavo patyrimo, visko būna?" Ir Mokytojas ne tik linktelėjo, bet ir nusilenkė iki žemės ir, apnuoginęs krūtinę, parodė abiem rankom duodančio Palaimintojo atvaizdą.

Taip buvo patvirtinta išmintis ir išaukštinta gyvenimo kūryba.

Įstatymo Ratas

Palaimintasis papasakojo sakmę apie Įstatymo Ratą. Pas patyrusį perrašinėtoją atėjo garbingas žmogus ir paprašė perrašyti kreipimąsi į Dievą, tam palikęs pakankamai pergamento.

Įkandin jo atėjo kitas žmogus su prašymu perrašyti pilną grasinimų laišką, ir taip pat paliko pergamentą, ragindamas greičiau atlikti darbą.

Norėdamas pastarajam įtikti, perrašinėtojas pažeidė eilę ir nelaukęs ėmėsi darbo, bet skubėdamas paėmė pirmojo užsakovo pergamentą.

Grasintojas liko labai patenkintas ir nubėgo išlieti savo pyktį.

Po to atėjo pirmasis užsakovas ir, žiūrėdamas į pergamentą, paklausė: "Kur mano atneštoji oda?"

Sužinojęs, kas atsitiko, jis tarė: "Oda, skirta maldoms, turėjo išsipildymo palaiminimą, o odai, skirtai grasinimams, buvo atimtas išsipildymo poveikis. Netikęs žmogau, pažeisdamas eiliškumo dėsnį, tu iš maldos atėmei galią, kuri turėjo padėti ligoniui, maža to, tu suteikei galią grasinimams, kurie pilni negirdėtų pasekmių.

Žuvo darbas Archato, palaiminusio mano odą.

Žuvo darbas Archato, atėmusio jėgą iš blogio.

Tu į pasaulį išleidai piktą prakeikimą, kuris neišvengiamai grįš pas tave.

Tu pažeidei Įstatymo Ratą, ir jis tavęs neves, bet stos skersai kelio".

Nerašykite įstatymų ant mirusios odos, kurią išneš pirmas vagis.

Turėkite įstatymus savo dvasioje, ir gėrio dvasia neš prieš jus Įstatymo Rata, palengvindama jūsų kelią.

Perrašinėtojo klaida gali užtraukti nelaimę visam pasauliui.

Būtinumo riba

Kur skirtumų tarp Budos ir Devadatos pradžia?

Devadata paklausė: "Nuo ko pradėti kiekvieną veiksmą".

Palaimintasis atsakė: "Nuo paties būtiniausio, kadangi kiekviena akimirka turi savo būtinumą, o tai vadinama veiksmo tikslingumu."

Devadata atkakliai tęsė: "Kaip atsiranda būtinumo akivaizdumas?"

Palaimintasis atsakinėjo: "Būtinumo gija persmelkia visus pasaulius. Jos nesuvokęs liks pavojingame tarpeklyje ir neapsaugotas nuo akmenų".

Devadata nesugebėjo suprasti, kur būtinumo riba, ir ta tamsa užstojo jam kelią.

Ieškantis Budos

Vienas doras žmogus norėjo išvysti Budą, sutelkdamas dėmesį ties įvairias daiktais. Jo rankos nepalietė protingų vaizdinių, ir jo akys nepersmelkė šventų daiktų - regėjimo nebuvo. Pagaliau, suklypęs maldoje, ieškantysis pajuto, kaip ant jo kaktos nusileido voratinklio gija. Jis nubraukė giją ir išgirdo aiškų balsą: "Kodėl atstumi mano ranką? mano spindulys sekė tave, leisk tave apkabinti".

Žmoguje suvirpėjo saulės rezginsys, ir jis surado nubrauktą giją. Ir pavirto jo rankose gija keturiasdešimčia perlų, ir kiekviename buvo Budos Veidas. Viduryje buvo Akmuo, ir ant jo užrašas: "Ryžtas, draša, džiaugsmas".

Budos pasekėjas patyrė džiaugsmą, nes žinojo kelius į jį.

Praregėjęs

Pas didįjį Praregėjusįjį atėjo mokinys, norėjęs stebuklą - "po stebuklo įtikėsiu".

Mokytojas liūdnai nusišypsojo ir parodė jam didį stebuklą.

Mokinys sušuko: "Dabar aš sutinku, Tau vadovaujant, kopti Mokymo pakopomis!"

Bet Mokytojas parodė jam į duris ir tarė: "Dabar tu man jau nebereikalingas".

Žmogaus išgelbėjimas

Palaimintasis sėdėjo ant ežero. Gilumoje galima buvo matyti visą žuvų ir vandens augmenijos pasaulį.

Palaimintasis pastebėjo, kaip tas pasaulis panašus į valdovų rūmus. Jei ten nusileistų žmogus, jis pėda sunaikintų visus vaiduokliškus rūmus, bet ir pats uždustų. Iš tokių gelmių žmogaus dvasia nepakyla.

"Beje, visada galima rasti būdą", - nusišypsojo Mokytojas. Galima prakirsti uolą ir nuleisti ežerą. Sraigės arba žus, arba turės surasti kitą egzistavimo būdą, bet žmogus jau nežus".

Sakmė apie Karalių Maragorą

Palaimintasis papasakojo šią sakmę Naradai. "Valdovas Džataki tarė savo mylimam patarėjui:

- Ar žinai apie karaliaus Maragoro darbus? Ar girdėjai jo vardą? Ar atpažinai jo veiklą?

Patarėjas apsižvalgė ir sušnibždėjo: "Valdove, šio pikto vardo nepajėgia ištarti lūpos. Kiekviena tamsa slepia jo veiklos pėdsakus."

Duodu tau užduotį: surink šimtą ištikimų žmonių ir sugalvok, kaip apeiti Maragoros žemę, ir tiksliai aprašyk man visus jo įpročius. Jei sutiksi patį karalių, perduok jam, jog aš nebijau tarti jo vardo".

Praėjo dešimt metų. Grįžta patarėjas, įsigijęs išminties, bet labai suglumęs. Jau ne šimtas, bet tūkstantis žmonių lydi jį.

Valdove, aš daug triūso įdėjau - štai prieš Tave stovi tūkstantis liudytojų, bet Tavo užduoties neįvykdžiau. Apklausinėjome galybes žmonių, ir pametėme apeitų žemių skaičių. Valdove, Tau pasakysiu patį neįtikinamiausią dalyką - nėra karaliaus Maragoros, ir nėra pikto jo papročių.

"Gerai, - tarė Valdovas, - ar gali prisiekti, ką sakai?" - "Prieš Tave tūkstantis ir viena priesaika".

Tada imk liudytojus ir apeik visas aikštes ir šventyklas, paskelbk ir ant stulpų užrašyk tai, ką sakai.

Mano sūnau, tu įvykdei Mano užduotį. Tu savo darbais sunaikinai tamsos žvėrį. Siaubo šmėkla išsisklaidė, ir niekas nebijo to, ką gerai žino.

Maragorą sukūrė žmonijos baimė, o sunaikino ją drąsos darbai ir ištikimybė.

Būk Mano sūnumi, tamsos naikintojau!"

Nurodymai valdytojui Radžagrihiui

Kartą Palaimintasis aplankė valdytoją Radžagrihi. Valdytojas pasididžiavo savo priimamojo švara. Bet Palaimintasis pasakė: "Geriau parodyk, ar miegamasis, prausykla ir židinyš švarūs. Priimamasis suteptas daugelio nevertųjų, bet ten, kur kuriama tavo sąmonė, ten tebūnie švaru".

Ir tarė Palaimintasis: "Reikia skirti suprantančius nuo pritariančių. Supratęs Mokymą, nedelsdamas jį taikys savo gyvenime. Pritariantis linkčios galvą ir aukštins Mokymą, kaip didžiausią išmintį, bet netaikys šios išminties savo gyvenime. Pritariančių daug, bet jie kaip sausas miškas, be vaisių ir be paunksnės, jų laukia tik dūlėjimas. Supratusiųjų mažai, bet jie kaip kempinė sugeria brangų žinojimą ir pasirengę tuo brangiuoju skysčiu nuplauti pasaulio nešvarumus.

Supratęs negali nepritaikyti Mokymo, nes, suvokdamas tikslingumą, jis gauna jį kaip gyvenimo tikslą.

Neeikvokite daug laiko pritariantiems, pirmiausia teparodo jie kaip taiko pirmąjį kvietimą."

Taip priskiria Palaimintajam tikslingą požiūrį į ateinančius.

Iš Kristaus gyvenimo

Žvaigždė

Kas gi ta Žvaigždė, kuri vedė magus? Žinoma, tai Brolijos Nurodymas pasveikinti Jėzų ir apsaugoti bei perduoti neturtingai šeimai šiek tiek lėšų.

Ėjome per žemę, nežinodami tikslios vietos. Vedami Terafimo, ėjome ištisomis dienomis. Kai išgirdavome: "Arti", kaip tik tada mes nematydavome jokių būsto požymių.

Argi galima laukti negirdėtos pranašystės stebuklo tarp kupranugarių išmatų ir bliuanančių asilų? Žmogiškas mąstymas bandė apgyvendinti būsimąjį Pranašą nors prie šventyklos arba tarp didingų sienų.

Mes gavome Nurodymą apsistoti varginguose nakvynės namuose. Žemoje moliu krėstoje patalpoje apsistojome nakčiai. Ugniakuras ir maža aliejinė lempa pripildė kambarį raudona šviesa.

Po vakarienės pastebėjome, jog tarnaitė pieno likučius pila į atskirą amforą. Tarėme jai: "Nereikia jo palikti". Ji gi atsakė: "Ne tau, Pone, bet neturtingai moteriškei. Čia, už sienos, gyvena dailidė. Jam neseniai gimė sūnus!"

Užgesinę ugnį, mes sudėjome maldai rankas ir paklausėme: "Kur mums toliau eiti?" Buvo pasakyta: "Arčiau arčiausio, žemiau žemiausio, aukščiau aukščiausio". Nesupratę prasmės, mes paprašėme Nurodymo. Bet buvo tik pasakyta: "Tegul ausys išgirsta".

Ir sėdėjome mes tamsoje ir tyloje. Ir išgirdome, kaip pravirko kūdikis kažkur už sienos. Mes įsiklausėme ir išgirdome motinos dainelę, kurią dažnai galima girdėti žemdirbio namuose. Joje sakoma: "Tegul žmonės laiko Tave žemdirbiu, bet aš žinau, sūneli, kad tu karalius. Kas gi, be Tavęs, išaugins grūdą patį brandžiausią? Pasišauks valdovas sūnelį mano ir tars: "Tik Tavo grūdas papuošė puotą Mano. Sėsk šalia Manęs, geriausių grūdų karaliau!"

Kai mes išgirdome šią dainelę, pasigirdo trys smūgiai į lubas. Mes pasakėme: "Mes eisime ten rytą".

Prieš aušrą apsirengėme gražiausiais rūbais ir paprašėme tarnaitės, kad nuvestų ten, kur girdėjosi verksmas. Ji pasakė: "Ponas norite aplankyti dailidės šeimą, geriau vesiu jus aplinkui, nes čia reikėtų pereiti galvijų aptvarą". Prisiminę Nurodymą, mes pasirinkome trumpiausiąjį kelią.

Štai už édžių mažytis būstas, prisišliejęs prie uolos. Štai prie židinio (ugniakuro) moteris (moteriškė), ir ant rankų Jis! Kokie gi ženklai buvo tuomet? Jis ištiesė į mus rankutę, ir delne buvo raudonas ženklas. Ant to ženklo mes padėjome gražiausią iš mūsų atvežtų deimantų.

Perdavę brangenybes ir šventus daiktus, mes įspėjome motiną dėl būtinumo iškeliauti. Ir tuoj pat grįžome atgal per tą patį gyvulių aptvarą.

Girdėjome motiną sakant: "Matai sūneli, tu karalius. Šį deimantą uždėk ant savo žirgo kaktos".

Mes išėjome, prisimindami raudonos žvaigždės ženklą delne.

Tuomet ir buvo pasakyta atsiminti raudonos žvaigždės ant kario kaktos metą.

Kristaus vaikščiojimais

Taigi pradėdame Jo gyvenimo aprašymą, kad neiškreiptas žodis būtų užrašytas žemėje.

Trisdešimt metų vaikščiojo Jis kartodamas, kad atiduotų tiems, kurie nepriims. Mokymą Budos, Zoroastros ir senuosius Vedų padavimus atpažino Jis kelių sankryžose.

Pamatęs tyras akis, Jis klausdavo: ką žinote apie Dievą?

Upių perkėlose Jis laukdavo keleivių ir klausinėdavo: ar ne tu neši Man? Nes turėjo žemiškomis kojomis praeiti ir žmogiškais žodžiais paklausti.

Kai jam kalbėdavo apie žvaigždžių ženklus, Jis norėjo žinoti sprendimą, tačiau abėcėlė Jo nedomino. "Ne tuo žmonės gyvena. Kaip galiu sustabdyti pražūtingą audrą? Kaip galiu atverti žmonėms dangų?"

Kodėl jie atplėšti nuo amžinosios Būties., kuriai priklauso?

Toks esmės Mokymas užgoždavo magiškus veiksmus. Nes, užuot nugalėjęs mažąsias gamtos dvasias, Jis savo dvasios kardu perkirsdavo visas kliūtis. Jo Mokymas skatino žmones domėtis dvasios galimybėmis. Todėl žynių nebuvo prie Jo, o tik iš žvaigždžių žinojo apie Jį.

Mes žinojome daug, Jis gi galėjo viską. Todėl patarnauti Jo Mokymui nutarėme mes tada.

Kristaus atėjimas

Reikia atminti pačio nedžiaugsmingiausio aukojimo pabaigos dieną. Kristus, kuris vien tik duodavo, nepriėmęs nieko. Tas ryžtas nuo pat jaunų dienų pervedė Jį per įkaitusią dykumą, ir Jo kojos degė taip pat, kaip ir paprasto varovo.

Mes Jo laukėme, bet, kaip paprastai būna, Jo atėjimas buvo netikėtas. Man atvedė arklį ir jau ruošiausi atsisveikinti su šeima, kai tarnas pastebėjo apiplyšusį keleivį. Jo pailgas veidas buvo išblyškęs, plaukai siauromis sruogomis krito ant pečių. Ir tik pilka drobulė dengė Jo kūną. Net moliūgo atsigėrimui nepastebėjau.

Bet žmona pirmoji nuėjo Jo sutikti, ir vėliau, kai aš jos paklausiau, kodėl ji taip nuskubėjo, ji pasakė: "Lyg žvaigždė užsidegė mano krūtinėje, ir karštis iki skausmo paplūdo gyslomis nuo jos". Nes aukštai ėjo keleivis, kai prisiartino prie palapinės. Ir aš supratau Kas atėjo.

Atėjęs iš dykumos, Jis suvalgė tik kukurūzų duonos ir išgėrė puodelį vandens. Ir trumpai paklausė: "Kada eisime?"

Aš atsakiau: "Kai Žvaigždė leis". Ir mes laukėme Žvaigždės ženkle, ir tylėjo Jis, tik išstardamas "Kada?" Ir, stebėdamas žvaigždės, aš tariu: "Žuvyse kraujas". Jis tik linktelėjo galvą.

Taip mes kasdien laukėme trejus metus, ir virš mūsų spindėjo Žvaigždės šviesa. Prisimenu, Jis kalbėjo labai mažai apie Šviesos regėjimą, kai mažas Berniukas atnešė Jam kalaviją, ir kaip Šviesa vaivorykšte liejosi prieš Jį ir begarsis balsas kvietė Jį eiti.

Man taip pat buvo liepta Jį lydėti ten, kur aš pats dar negalėjau įeiti.

Ant balto kupranugario išjojome mes naktį ir, keliaudami naktimis, pasiekėme Lahorą, kur radome, rodos mūsų belaukiantį, Budos pasiekėją.

Niekada nebuvo matęs tokio ryžtingumo, nes kelyje išbuvo trejus metus. Ir trejus metus prabuvo Jis ten, kur aš negalėjau įeiti.

Mes laukėme Jo ir palydėjome iki Jordano. Taip pat balta drobulė dengė Jį, ir taip pat vienišas nuėjo Jis šviečiant ryto saulei. Virš Jo švietė vaivorykštė.

Kristaus ženklai

Alachabado žvaigždė nurodė kelią. Ir taip mes aplankėme Sarnatchą ir Gają. Visur aptikome religijų niekinimą. Grįžtant atgal, esant pilnačiai, Kristus ištarė įsimintinus žodžius.

Naktinės metu palydovas pasiklydo. Ilgai ieškojęs, radau Kristų sėdintį ant smėlio kalvos ir žiūrintį į mėnulio apšviestus smėlynus.

Aš pasakiau: “Mes pasiklydome, reikia sulaukti žvaigždžių ženklų”.

“Rasulai M. Kas mums tas kelias, kai visa žemė laukia mūsų!” Paėmęs bambukinę lazda, jis apibrėžė kvadratą apie savo pėdos atspaudą ir pridūrė: “Iš tiesų sakau – žmogaus kojomis”. Po to, įspaudęs plaštaką, Jis taip pat ją apibrėžė kvadratu, “Iš tiesų, žmogaus rankomis”. Tarp kvadratų Jis nupiešė tartum koloną, ir viską sujungė lanku.

Jis kalbėjo: “O, kaip AUM persmelks į žmogaus sąmonę! Štai Aš nupiešiau koloną, o virš jos lanką, ir padėjau pamatus į keturias šalis. Kai žmogaus rankomis ir kojomis bus pastatyta Šventovė, kur pražys Mano pasodintas daigelis, te Mano keliu praeis statytojai. Kodėl laukiame kelio, jei jis prieš mus. Ir atsistojęs lazdele sulygino piešinį.

Kai bus ištartas Šventovės vardas, tada ir iškils piešinys. Įsiminus Mano žvaigždyną, kvadratas ir devynios žvaigždės sužerės virš Šventovės. Pėdos ir plaštakos ženklas bus nubrėžtas ant kartinio akmens.

Taip Jis Pats pasakė mėnulio jaunaties išvakarėse.

Dykumos karštis buvo nepakeliamas.

Marijos Magdalenos pasakojimas

Jūs žinote mano gyvenimo būdą, kai naktimis mus pažindavo, o dienomis nusisukdavo. Taip ir pas Kristų eidavo naktimis, o dieną – nugrėždavo veidą. Aš pagalvojau: “Štai aš pati žemiausioji, ir manęs gėdinasi saulės šviesoje, bet visų aukščiausio Pranašo taip pat dieną vengia. Taip paties žemiausio ir paties aukščiausio vienodai vengia.

Ir štai nusprendžiau surasti Jį ir dieną ištiesti Jam ranką. Apsivilkau geriausią himantiją, užsisegiau Smirnos karolių vėrinį, išsikvėpinau plaukus – taip nuėjau, kad pasakyčiau žmonėms: “Saulės šviesoje jūs vengiami žemiausioji ir aukščiausiasis susitinka”.

Ir kai pamačiau Jį sėdinti tarp žvejų ir apsidengusį tik drobule, likau kitoje gatvės pusėje ir negalėjau prieiti. Pro mus ėjo žmonės, abiejų vienodai vengdami.

Taip buvo nulemtas mano gyvenimas, nes Jis mylimiausiam mokiniui pasakė: “Paimk žiupsnelį dulkių ir nunešk šitai moteriškei, kad būtų į ką išmainyti jos vėrinį. Iš tiesų, tuose pelenuose daugiau šviesos, negu jos akmenyse. Nes iš pelenų galiu padaryti akmenį, o iš akmens – tik dulkes”.

Visa kita jūs jau žinote, nes Jis manęs nepasmerkė, tik pasvėrė mano grandines ir gėdos grandinės subyrėjo į dulkęs.

Paprastai Jis sprendė, niekada nevengė pasiūsti pačio paprasčiausio daikto, lėmusio visą gyvenimą. Prie tų daiktų Jis prisiliesdavo, tarsi sudvasindavo juos.

Kelias Jo buvo tuščias, nes žmonės, gavę iš jo dovaną, greit pasišalindavo (išsibėgiodavo). Ir norėjo Jis uždėti rankas, ir nebuvo kam. Gėdos furijos lėkė paskui Jį, ir veidmainingai mojavo šakelėmis, kai Jis jau buvo pasmerktas.

Plėšiko kaina buvo verta minios.

Sudaužė grandines, iš tiesų, nes davė žinojimą, nepriėmęs atlygio.

Rašto žinovai

Jau vakaras atėjo. Kristus sėdėjo ant slenkščio. Pro šalį ėjo rašto žinovas ir paklausė: “Kodėl sėdi praėjimo vietoje?”

Kristus atsakė: “Nes Aš slenkstis į dvasią. Jei nori praeiti, pereik per Mane”.

Kitas rašto žinovas paklausė: “Ar tiesa, kad Dovydo sūnus sėdi šuns vietoje?”

Kristus atsakė: “Iš tiesų, koneveiki Dovydą, Tėvą Mano”.

Sutemus ir trečiasis rašto žinovas paklausė: “Ko sėdi, tarsi bijotum savo namų?”

Kristus pasakė: “Laukiu, kad nakties tamsa išlaisvintų Mane nuo tavo veido. Iš tiesų, tamsa, eik į tamsą!”

Po to atsistojo ir parodė į Morijos kalną, kur stovėjo Šventykla. “Mano senelis sukūrė akmeninę Šventovę, bet sėdi drobinėje palapinėje”.

Rašto žinovas pasakė: “Beprotris, Saliamoną gyvu laiko”. Ir nuėjo nesupratęs.

Vėliau iš namo išėjo Marija ir, pamačiusi Kristų, tarė: “Pavakarieniauk su mumis, Mokytojau”.

Kristus atsakė: “Širdies dovana šviečia tamsoje”.

Sinedriono klausimai

Paklausė Kristų Sinedriono narys: “Ar ateitum Tu pas mus, jei pakviestume?”

Kristus atsakė: “Veikai eičiau į kapines, nes ten nėra melo”.

Sinedriono narys klausinėjo toliau: “Kodėl nepripažįsti mūsų, jei net tėvą Tavo sutuokė mūsų narys?”

“Palaukite, kol sugrius namas Jūsų, tada Mes ateisime”.

“Ko ateisite, griauti ar statyti?”

“Ne griovimas ir ne statymas, bet apvalymas, nes neatsigręšiu į senus tėvų namus!”

“Kaip gi Tu, nejaugi negerbi protėvių savo?”

Naujus indus paduoda putai. Gerbdami senolį, negeria iš jo taurės.

Akys – atviros žaizdos

Kristui parodė atvaizdą iš tolimos šalies. Ant delnų ir pėdų buvo matyti atmerktos akies vaizdas.

Paklausė: “Ar tai ne prietaras? Argi galima matyti ranka arba pėda?”

Mokytojas tarė: “Iš tiesų, išmokstama matyti ranka ir koja. Ar suvoks esmę nejudantis? Kaip atsiras mūsų supratimas, jei nepridėsime rankos? Mūsų dvasia žemėje keliauja pėdomis”.

Mokytojas pridėjo: “Išmintingi žmonės davė šį atvaizdą, kad primintų apie daiktų esmę”.

Ir dar pridėjo: “Ar nepanašios šios akys į atviras žaizdas? Iš tiesų, iš tiesų, per atviras žaizdas ateina šviesa!”

Pasaulio Motina

Pasaulio Motina slepia Savo Vardą. Pasaulio Motina užsidengia Savo Veidą.

Visų Viešpačių Motina – ne simbolis, bet Didysis Moteriškojo prado pasireiškimas, Kristaus ir Budos dvasinė Motina. Ta, kuri Juos mokė ir palaimino Juos žygdarbiui.

Nuo seniausių laikų Pasaulio Motina siunčia žygdarbiui. Žmonijos istorijoje Jos Ranka audžia nenutraukiamą giją.

Jos balsas skambėjo Sinajuje. Kali buvo garbinama, kaip Izidės, Ištar esmė.

Žlugus Atlantidai, kai Liuciferis sudavė Dvasios kultui smūgį, Pasaulio Motina pradėjo naują giją.

Žlugus Atlantidai, Pasaulio Motina uždengė Savo Veidą ir uždraudė tarti Jos Vardą tol, kol neateis žvaigždžių lemta valanda.

Pasaulio Motinos Spindesys

Mums šviečia Pasaulio Motinos violetinė Aura. Kas nenusilenks? Kas drįs prieš Ją?

Tarp lemtų brangenybių saugomi Jos šviesūs papuošalai. Mokymas apie Ją dega violetiniu lotosu.

Tebūnie saulės rezginio skausmas susijęs su Jos dienomis.

Te nauji gyvatės žiedai išsivynioja Jos laike. Te erdvės trimitai skelbia Jos pradžia.

Pasaulio Motina, pereik dykumą, nes po Tavęs sužydės gėlės. Pasaulio Motina, žvilgterk į kalną, nes kalnai šviečia Tavąja ugnimi!

Išėjo neapkenčiami žmonės, kyla ordos.

Nauji stebuklai, nauji nešėjai ir sienų griovimą nustelbia šauksmas: “Motina eina!”.

Motina Budos, Motina Kristaus, įkvėpk sūnus savo!

Jeigu net uola užgrius mane, žinosiu – nuo Žingsnių Tavo!”

Taip pripildykime erdvę.

Įsakas

Ir virš visų žodinių įsakų skamba įsakas Bebalsis. Visapersmelkiantis, Neatšaukiamas, Nedalomas, Neatstumiamas, Akinantis, Dosnus, Nenusakomas, Nepakartojamas, Nepažeistas, Neišsakytas, Belaikis, Neatidėliotinas, Uždegantis, žaibu atsiųstas.

Štai du įsakai – pasaulio kraštuose Viešpatauja Kristus ir Buda. Ir Jų žodis, kaip spindintis kardas, bet virš Jų griausmo išreikštas Bebalsis įsakas.

Virš Jų, Užsidengusi Savo Veidą, Išaudusi Tolimųjų Pasaulių audinį, Pasiuntinė Neišsakyto, Valdovė Neapčiuopiamo, Teikėja Nepakartojamo!

Tau įsakius, nurimsta vandenynas, ir sūkuriai nubraižo nematomų ženklų kontūrus.

Ir ji, Veidą Uždengusioji, tarp šviečiančių ženklų budės Viena.

Ir niekas nepasieks viršūnės, niekas nepamatys Dodekaedro, Jos galios ženklo, spindėjimo.

Iš Šviesos spiralės pati tylomis išaudė ženklą. Ji, einančių į žygdarbį Vadovė.

Keturi kampai – tai Patvirtinimo ženklas, kurį ji davė apsisprendusiems, išleisdama į kelionę.

Pasaulio Motinos Žaidimas

Koks didingas Pasaulio Motinos žaidimas! Ji sukviečia vaikus iš tolimo lauko.

“Skubėkite, vaikai, noriu jus pamokyti. Aš turiu jums paruošusi akylas akis ir atviras ausis. Sėskite ant Mano apsiausto, mokysimės skraidyti!”

Ugninis skydas

Įsakė Pasaulio motina: “Susirinkite vėtros, susirinkite pūgos, neatskriskite paukščiai ir nesiartinkite žvėrys.

Neįsitvirtins žmogaus koja Mano Viršūnėje. Neįsitvirtins tamsiojo užmačios.

Neišsilaikys mėnulio šviesa, bet saulės spindulys pasieks Viršūnę.

Apsaugok, saule, Viršūnę Mano, nes kurgi Aš budėsiu?

Niekada neužlips žvėris, ir neišsilaikys žmogaus jėga.”

Pati Viso esančio Motina su ugniniu skydu stos į sargybą.

Kas ten spindi Viršūnėje? Kam sukuriai supynė spindintį vainiką?

Ji, Didžioji Motina, viena pakilo į Viršūnę.

Ir niekas paskui Ją neužkops.

Ugninis Apsiaustas

Ant paties aukščiausio kalno žėri Pasaulio Motina.

Ji išėjo tamsos nugalėti.

Kodėl krenta priešai ir kur beviltiškai nukreipia akis?

Ji apsigaubė liepsningu apsiaustu ir apsisupo ugnies siena.

Ji mūsų stiprybė ir veržimasis!

Apolonijus Tijanietis

Apolonijaus Tijaniečio apsilankymas Šiaurės Indijoje

Išlikusiame Jo gyvenimo aprašyme yra pasakojimas apie Jo apsilankymą Šiaurės Indijoje. Smulkiai aprašomi miestai, vietovės ir gyventojai, bet visai nenušviečiama vidinė jo kelionės esmė. Tiesa, Apolonijus Tijanietis buvo žinomas kaip tolimų kelionių mėgėjas, bet tai nepaaiškina šios jo kelionės.

Dar jaunystėje iš vieno žinovo ir nepaprastų istorijų rinkėjo jis girdėjo apie Brolijos Būstinę. Tuo metu jis mažai į tai kreipė dėmesio, bet, laikui bėgant, kai jis daug ką sužinojo ir pamatė, jis prisiminė ir širdyje nusprendė aplankyti Šiaurės Indiją.

Jis turėjo draugą, garsų mokslininką, gavusį daugelio laipsnių išventinimus; Apolonijus kreipėsi į jį patarimo. Senolis susimąstė ir pažadėjo sužinoti.

Ir štai, po metų atėjo atsakymas. Senolis kreipėsi į Apolonijų: “Mano drauge, iš tiesų turi laimę. Man rašo, jog tu gali ruoštis į kelionę. Kašmyre tu sutiksi vieną mano draugą – manau, kad jis galės tau duoti reikiamus nurodymus. Taigi, ruoškis kelionėn.”

Apolonijaus kelionė buvo ilga. Kelyje sutiko įvairių žmonių. Vienas sutuktųjų, tarsi atspėjęs Apolonijaus ketinimą, pasakė: “Galiu būti tau naudingas. Asmenį, pas kurį vykti, aš pažįstu. Kai pasieksi senąją Gandharą, prašau tave pasinaudoti mano namais.”

Ir sutiktasis padavė Apolonijui dovanų skrynelę. Apolonijus taip ir nesužinojo nepažįstamojo vardo.

Pasiekęs Taksilą, Apolonijus surado nepažįstamojo namą ir, priėjęs prie durų, (sudavė) pabeldė. Durys atsivėrė, ir jaunas indas pakvietė Apolonijų vidun. Tik dabar Apolonijus prisiminė, kad nežino namo šeimininko vardo. Tarnas, matyt, laukė. Vietoje paaiškinimo Apolonijus parodė jam dovanų skrynelę. Tarnas rankos ženklų pakvietė Apolonijų į kambarį, kuriame stovėjo stalas ir dvi kėdės.

Po kurio laiko durys atsivėrė, ir į kambarį įėjo antras žmogus. Jis vilkėjo durtiniu, ant kurio matėsi raitelių vado ženklai.

Naujai atėjęs pasivadino nepažįstamojo broliu ir, tarsi žinodamas, ko atėjo Apolonijus, tarė: “Mano žmonės rytoj palydės tave.”

Rytą Apolonijus pamatė kieme keletą karių su arkliais. Leidosi į kelionę ir greit pasiekė Šiaurinius kalnus.

Čia kariai Apolonijų paliko.

Apolonijaus Tijaniečio išėjimas

Apolonijaus Tijaniečio gyvenimo aprašyme yra iškraipytas žodis apie jo išėjimą. Bet yra jo mokinio Kalikrato liudijimas apie paskutinę Mokytojo kelionę.

Apolonijus ėmė girdėti balsus, kviečiančius jį vėl prie tų krantų, kur jau yra buvęs ir įsigijęs dvasinių turtų. Paėmęs su savimi mokinį Kalikratą, neatskleidęs kelionės tikslo, Mokytojas tuojau pat išplaukė.

Kai pasiekė olą, kurioje Didysis Mokytojas davė įšventinimą Archatams, jų pasitikti išėjo aukštas Senolis, ir ilgai kalbėjosi su Apolonijumi. Kalikratas išgirdo tik paskutinius Senolio žodžius: “Jei tu nusprendei priimti Mokymo Apologeto taurę, nedelsk.”

Senoliui pasitraukus į olos gilumą, Apolonijus liepė Kalikratui skubiai pririnkti daug kvapiųjų medžių ir iš jų oloje sukrauti aukštą gultą. Taip pat Kalikratui nurodė, išgirdus iš olos sklindant balsą, uždegti nesidairant medžius ir skubiai iškelti link Graikijos krantų, ir šį įvykį užmiršti. Po to Mokytojas nugrimzdo tarsi į miegą.

Iki gilios nakties Kalikratas, kurstydamas ugnį, sėdėjo nejudėdamas. Kai virš olos skliautų pasigirdo neįprastai skardus Mokytojo balsas: “Taigi, aš nemiriau, bet einu priimti Apologeto taurės”.

Tada Kalikratas išpildė visus nurodymus ir prisakė tą liudijimą įdėti su juo į kapą.

Iš Sergijaus Radoniečio gyvenimo

Valdovės pranašystės

Atėjo metas pasakyti apie Valdovės žėrinčios pasirodymo esmę. Nejaugi tas didis išpranašautas regėjimas buvo nebylus? Argi dvasios sukrėtimas ir žili plaukai nebuvo Pranašystės pasekmė?

Valdovė tarė: “Ateis Mano laikas, kai Mano dangaus Šviesulys pasisuks į žemę, ir tada tu ateisi išpildyti lemties valios.

Ir nekenčiamieji bus gelbėtojai, ir nugalėtieji ves nugalėtojus. Ir trys šaknys, atskirtos prakeikimu, suaugs meile, ir ves juos ne jų genties pasiuntinys. Iki to laiko prakeiks totorius ir žydus, o jie prakeiks Rusijos žemę.

Kai tavo kaulai bus atiduoti sunaikinimui, ateis laikas išsipildyti trims prakeikimams. Ir nematamai matomas, padabintas Vainikais ir Žiedu, ims viešpatauti.

Ir ką paliesi Žiedu, ten bus Mano ir Viešpačių Ranka.”

Sergijaus pamokymai

“Kurs suskubs išgirsti savo dvasios balsą, pakils virš prarajos.” Taip kalbėjo Sergijus.

“Ir Išėjęs į miškus, negalės išgirsti žmonių kalbos. Ir Užsnūdęs guolyje, neišgirs paukščių, saulės pranašų. Ir Pamatęs stebuklą, tylintis atsisakys akių. Ir Neatsiliepiantis į brolio pagalbos šauksmą, rakštis iš savo kojos neištrauks”.

Taip kalbėjo Sergijus.

Pas Sergijų atėjo Jo Šventenybė Aleksijus ir paklausė: “Ką daryti?” Sergijus atsakė: “Padėk Rusijos žemei”.

Kai valstiečiai paklausė Sergijaus: “Ką daryti?” – Jis atsakė: “Padėkite Rusijos žemei”.

Kai (?) kreipėsi į Sergijų, pasigirdo atsakymas: “Padėk Rusijos žemei”.

Sergijaus darbai

Štai ir barzda jau žila. Jau ir Liepsnojanti Dvasia patarnauja. Štai ir kunigaikštis jau nusilenkė. Bet užtenka tik vežimui su duona pavėluoti, ir numylėtoji brolija netiki nei valandėlei.

Užtenka laikinai piniginei suplonėti, ir garbingoji ir išrinktoji brolija pasirengusi nuostabią Palaimą iškeisti į svetimą skatiką. Dar pasakys – “Kažkodėl tavo [siteikėjai nuskurdo.”

Ir dieną ir naktį reikalinga ne Palaima, o kūno gerovė.

Kalbėjo apie Sergijų, kad vienuolyno Viršininkas dažnai nakties glūdumoje apeidavo celes ir, radęs miegančius, jis eidavo toliau, netrukdydamas.

Galbūt Jis tikėjosi rasti budintįjį.

Sergijaus pranašystė

Taip pat kai kada Sergijus kalbėjo apie Baltąjį Kalną, bet niekada nenurodė jo vietos.

Kai kažkas netikėtai pasibelsdavo, broliai sakydavo: “Ar ne Vyresnysis?”

Sergijus kalbėjo: “Ant Baltojo Kalno gyvena įvairūs tvariniai. Kai jiems reikia, esti dviem galvoms ir penkiom kojom. Į mūsų škius nepanašūs. Rogės ten be arklių, ir greitumo dėlei gali skraidyti.”

Didysis Akbaras

Sidabrinis pranašas

Sėdėdamas po medžiu, Akbaras matė regėjimą. Netikėtai prieš jį atsirado Sidabrinis pasiuntinys ir tarė: “Štai matai mane pirmą ir paskutinį kartą, tarytum manęs ir nebūtų buvę. Sukursi karalystę, o joje pastatysi ateities Šventovę. Ir kaip Valdovas pereisi gyvenimo lauką, nešdamas ateities Šventovę dvasioje. Iš tiesų, tu ilgai prabuvai kelyje su Viešpačiu. Reikia baigti žemišką kelionę. Ir Mano balso neišgirsi, ir Mano Šviesos nepamatysi, ir pasiryžimą eiti Dieviškuoju keliu išsaugosi.

Tačiau kai ateis laikas atverti kitus vartus, tai tavo žmona, Viešpaties duota, išgirs mano beldimą ir pasakys: “Jis prie vartų.” O tu pamatysi Mane tik perėjęs ribą. O kai žmona įžengs į paskutinį kelią, ji Tave pamatys Mano pavidale.

O tu būk žemės valdovu ir, vėliau, žemdirbiu. Tu gi, baigdamas žemiškąjį kelią, apeik lauką savojo sodo. Kiekvienas išeidamas ant puotos stalo nepaliks trupinių. Apeik visus užžėlusius takelius ir atmink: kuo arčiau, tuo toliau. Pradžioje audroje, po to sūkuryje, po to tyloje.”

Ir paskui Pranašas suliepsnojo sidabru, ir medžių lapai tapo permatomi ir suspindėjo vaivorykštės spalvom. O ir po to suvirpėjo oras ir viskas liko kaip buvę.

Akbaras daugiau niekad nieko neregėjo. Ir kai atėjo išsilaisvinimo metas, abu džiaugėsi, nes dar vienas metas priartėjo. Ir teisingas metas, nes kapo nėra.

Dangaus pagalba

Įsitikino Valdovas, kad Dangaus pagalba ateina kiekvieną sunkią valandą. Štai atėjo metas skelbti karą Golkondos valdovams, ir susirūpino Valdovas, ką daryti. Klaidžiojo Valdovo akys grindimis ir mato: skruzdė neša didžiulę naštą, ir ilgai skruzdėlė kankinosi.

Pagaliau Akbaras sušuko: “Kam apsunkinti save Golkonda!” Ir įsakė sustabdyti pasiruošimus žygiui.

Kitą kartą Valdovas dalyvavo svarstant bylą teisme ir norėjo pritarti sprendimui, bet jo žvilgsnį prikaustė į langą besiplakančio drugelio plazdėjimas. Ir pamiršo jau sugalvotą žodį, ir pagalvojo: “Tegul išpildo pareigą teisėjai”, - ir pasakė: “Šiandieną aš čia tik svečias”.

Ir nuosprendis buvo teisingai gaillestingas.

Késinosi priešai į Akbaro gyvybę. Žudikas jau stovėjo už sodo medžio, kai Valdovas vaikštinėjo ten vienas. Juoda gyvatė peršliaužė kelią, ir Valdovas pasisuko pakviesti tarną. Ieškodami gyvatės, už medžio rado žudiką.

Valdovas pasakė: “Dangaus pagalba šliaužioja žeme. Te akys ir ausys būna atvertos.”

Karvedžiai

Apie du Akbaro karvedžius. Vienas gaudavo išsamius nurodymus, kitas – tik pačius trumpiausius. Pagaliau antrasis kreipėsi į Akbarą, sakydamas: “Kodėl aš nenusipelniau išsamių nurodymų, kai tiek pergalių laimėjau?”

Akbaras atsakė: “Tavo supratingumas sustabdė žodžių srautą. Te kiekviena akimirka, tavo išsaugota, bus pažymėta gražiausiu perlu.”

Todėl didis džiaugsmas tiems, kurie gali suprasti, išsaugodami šaltinio gėrimą.

Dar papasakosime apie trečiąjį. Jis paklausė: “Kodėl per vėlai ir per anksti vienodai peikiama?”

Akbaras tarė: “Mano drauge, nėra vienodų dydžių. Todėl jei paankstinimas susijęs su išmone, tai jo kaina didesnė, nes vėlavimas siejamas tik su mirtimi. Paankstinimas teisiemas, vėlavimas jau pasmerktas.”

Spaudžiamas ir grasinamas, Akbaras savo vadams sakydavo: “Kuo mažiau drumsčiama medžiaga, tuo aiškesnis viršūnių atspindys.”

Apžiūrėjęs kariuomenę, Akbaras pasakė: “Ketvirtoji dalis padaryta. Mačiau sočius žmones – visa kita pamatysime po dienos kaitros, po lietaus, po bemiegės nakties.”

Priešai

Akbaras, pavadintas Didžiuoju, labai atsargiai elgėsi su priešais. Mylimiausias patarėjas sudarinėjo priešų sąrašą. Akbaras dažnai teiraudavosi, ar sąrašė neatsirado koks nors pagarbos vertas vardas.

“Kai pamatysiu pagarbos vertą žmogų, pasiūsiu linkėjimus persirengusiam draugui.”

Ir dar kalbėjo Akbaras: “Laimingas, nes galėjau gyvenime pritaikyti šventąjį Mokymą, galėjau aprūpinti žmones ir buvau žymus dėka didžiųjų priešų.”

Taip kalbėjo Akbaras, žinodamas priešų vertę.

Priešų puolamą Akbarą paklausė: iš kur tiek užpuolimų?

Akbaras atsakė: “Duokite ir priešams minutę užsiėmimo.”

Matomas nematomi

Akbaro rūmų istorikas kartą tarė valdovui: “Valdovų tarpe pastebiu neišsprendžiamą reiškinį. Vieni valdovai nuo žmonių laikėsi atokiai – juos nuversdavo kaip nereikalingus. Kiti dalyvavo kiekvienos dienos gyvenime, prie jų priprasdavo ir nuversdavo juos dėl jų paprastumo.”

Akbaras nusišypsojo: “Vadinasi, valdovas, tvarkydamas visus reikalus, turi likti nematomu.”

Taip nutarė išmintingas valdovas ir numatė ateitį.

Matomas nematomi!

Sakmės

Kosmogoninė pasaka

Indų kosmogoninėje pasakoje sakoma:

Gyveno siaubinga žmonės ryjanti pabaisa.

Kartą pabaisa vijosi pasirinktą auką. Gelbėdamasis, žmogus nėrė į ežerą. Pabaisa šoko paskui jį. Ieškodamas išsigelbėjimo, žmogus užšoko ant pabaisos nugaros ir tvirtai įsikibo į kyšančią keterą.

Pabaisa negalėjo apsiversti ant nugaros, nes jos pilvas buvo neapsaugotas.

Ji ėmė pašėlusiai bėgti, laukdama, kol žmogus išseks. O žmogus galvojo, jog jis savo beviltiška padėtimi gelbsti žmoniją. Ir ši svaja apie pasaulį suteikia jam jėgų.

Tuo tarpu pabaisa taip įsibėgėjo, kad paskui nutįso žiežirbų uodega. Ir liepsnodama pabaisa ėmė kilti virš žemės. Žmogaus mintis apie pasaulį net priešą pakėlė.

Kai žmonės mato kometa, jie dėkoja amžinai besiveržiančiam drąsuoliui. Žmonių mintys lekia ir suteikia naujų jėgų pabaisos raiteliui.

Balti, geltoni, raudoni, juodi žmonės kreipia mintis į tą, kuris jau seniai tapo ugniniu.

Šviesos pasiuntinys

Sena legenda byloja:

Iš tolimo pasaulio atėjo Pasiuntinys suteikti žmonėms lygybę, brolybę ir džiaugsmą. Jau seniai žmonės pamiršo dainas ir apmirė neapykantoje.

Pasiuntinys išsklaidė tamsą ir priespaudą, kovojo su epidemijomis ir kūrė džiaugsmingą darbą. Nutilo neapykanta, ir Pasiuntinio kardas liko ant sienos. Bet visi buvo tylūs ir nemokėjo uždainuoti.

Tada pasiuntinys surinko mažus vaikus ir nusivedė juos į mišką, ir pasakė: “Jūsų gėlės, jūsų upeliai, jūsų medžiai. Niekas paskui mus neatsekė. Aš pailsėsiu, o jūs prisipildykite džiaugsmo!” Taip prasidėjo nedrąsūs pasivaikščiojimai po mišką.

Pagaliau pats mažiausias sustojo laukymėje ir užsižiūrėjo į saulės spindulį. Tada geltonoji volungė ėmė čiulbėti. Paskui ją mažylis sušnibždėjo, ir greitai džiaugsmingai suskambėjo: "Mūsų saule!"

Vaikai vorele grįžo į laukymę ir suskambo naujas himnas šviesai.

Pasiuntinys tarė: "Žmonės uždainavo, atėjo metas."

Septyni tarnai

Štai mes pasiūšime septynis tarnus į turgų atnešti vynuogių.

Ką matau? Pirmasis paėmė pinigus. Antrasis juos išmainė į svaigų vyną. Trečiasis juos nuslėpė. Ketvirtasis neatpažino neprinokusių vynuogių, penktasis, ragaudamas, ar prinokusios, sutraiskė visą kekę. Šeštasis išsirinko sumaniai, bet stumtelėjo ir išbėrė dėl neatsargumo. Septintasis atnešė prinokusią kekę ir rado lapų jai papuošti.

Taigi septynetas praėjo tuo pačiu keliu ir tuo pačiu laiku.

Ištikybės tvirtovė

Valdovas paklausė išminčiaus: "Kaip atpažinti išdavystės lizdą ir ištikybės tvirtovę?"

Išminčius parodė į minią išsipuošusių raitelių ir pasakė: "Išdavystės lizdas."

Po to parodė į vienišą keleivį ir tarė: "Ištikybės tvirtovė, nes vienatvės niekas neišduos."

Ir nuo tos dienos valdovas apsisupo ištikimybe.

Pagarba Mokytojui

Mažasis indas, pažinęs Mokytoją. Mes jo paklausėme: "Nejaugi užtems tau saulė, jei pamatysi ją be Mokytojo?"

Berniukas nusišypsojo: "Saulė liks saule, bet su Mokytoju man švies dvylika saulių!"

Švies Indijos išminties saulė, nes prie upės sėdi berniukas, pažinęs Mokytoją.

Milarepa

Mokytojas Milarepa dažnai kalbėdavosi su gyvūnais. Prie jo atsiskyrėlio būsto spietėsi bitės, skruzdės statė savo miestus, atskrisdavo papūgos ir beždžionė sėsdavosi tartum kaip Mokytojas.

Mokytojas tarė skruzdėlėms: "Žemdirbiai ir kūrėjai, niekas jūsų nepažįsta, o jūs kuriate bendruomenes."

Bitėms pasakė: "Rinkite žinojimo ir geriausių žiedų medų. Niekas nenutruks jūsų saldaus triūso."

Papūgai pasakė: "Iš tavo riksmo suprantu, jog nutarei būti teisėja ir pamokslautoja."

Judriajai beždžionei pagrasino: "Tu sugriovei skruzdžių statinius ir pavogei svetimą medų. Gal nutarei tapti valdove?"

Atsiskyrėlis

Trys pelės, matydamos nejudantį atsiskyrėlį, priartėjo prie jo.

Kiekvienai jų jis tarė:

"Tu apsigyvenai miltuose. Nors tų atsargų užteks visai tavo giminei, bet nuo to tu netapai geresne..."

O tu sau būstą pasirinkai knygoje ir nemažai jų sugraužei, bet netapai išmintingesne..."

O tu įsitaisėi tarp šventų daiktų, bet netapai tauresne..."

Iš tikrųjų, pelės, jūs galite tapti žmonėmis. Kaip ir žmonės, jūs išniekinate jums duotas brangenybes."

Trys liūtai atėjo pas atsiskyrėlį. Kiekvienam jų jis pasakė: "Tu ką tik nužudei keleivį, skubėjusį į savo šeimą..."

Tu pagrobei vienintelę aklosios avį...

Tu papjovei svarbaus pasiuntinio žirgą...

Jūs, liūtai, galite tapti žmonėmis. Užsileiskite baisius karčius ir pradėkite karą.

Nesistebėkite, jei žmonės pasirodys žiauresni už jus."

Trys balandžiai atskrido pas atsiskyrėlį. Kiekvienam jų jis pasakė: "Tu lesi svetimus grūdus, manydamas, jog jie tavo."

Tu išrovei gydomąjį augalą ir manai esąs šventas paukštis.

Tu įsitaisi prie svetimos šventyklos ir, dėl prietaringumo, privertei tave maitinti...

Iš tiesų, balandžiai, laikas jums tapti žmonėmis. Prietaringumas ir šventeiviškumas puikiai jus išmaitins."

Baturas Bakša

Baturas Bakša atėjo pasakyti tautoms Tiesos žodį.

Baturas sako draugams: "Pasakysiu visus Tiesos žodžius." Draugai išsigando: "Geriau pasakyk pusę Tiesos, kitaip neatlaikys tvirtoji žemė."

Bet Baturas negali delsti, eina sakyti visos Tiesos žodį. Pasivertė gyvatė juoda strėle. Kaip kirto gyvatė Baturui į krūtinę. Tiesos žodis nepasakytas. Laidos Baturą visų žmonių širdgėlai. Bet negali nuo gyvatės žūti pats Baturas. Jis paliko karste savo ginklą ir išėjo slapčia į lauką. "Eisiu ieškoti naujų draugų, kurie nebijotų visos Tiesos žodžio."

Vaikšto Baturas po kalnus, vaikšto po dykumas. Kaip saulė degina visos Tiesos žodis.

Pabalo Baturas nuo Tiesos karščio.

Kviečia Baturą pats Šambalos kariūnas:

"Ei, Baturai! Duosiu tau vieną savo vardų, duosiu tau naujus draugus, nesulinks jie nuo visos Tiesos žodžio.

Tu užkopk ant Adygano kalno, tu pažiūrėk į pietus: kai pastebėsi dulkių stulpą, kai įžiūrėsi ietis, kai suskaitysi žirgus, tai Aš Pats einu. Pats Janučis eis paskui mane.

Paskubėk, kam dairytis, žiūrėk į pietus - Tiesos žodis atėjo."

Taip dainuoja Azijos gilumoje.

Baturas Bakša nemirė, bet ieško naujų draugų, kurie nebijotų visos Tiesos žodžio. Pažymėtinas Baturu dairymasis į pietus.

Tokiais žodžiais Azija laukia visos Tiesos žodžio.

Baltasis Kalnas

Baltasis Kalnas, Kalnas, žinantis iš kur teka baltasis vanduo.

Pasiųs Kalnas Katunės akmenis. Griauna akmenys baltuosius krantus, atskiria akmenys brolių nuo brolio. Paraušo krauju Katunė, eina karas.

Baltasis Kalne, ar tu pasiuntei raudonuosius akmenis? Kur tavo Baltieji Vandenyš?

Paimsiu kedro šakelę, apsisiausiu baltu rūbu, pakilsiu į Baltąjį Kalną, jo pasiklausiu, iš kur atėjo Baltasis Vanduo?

Nuo Kalno, nuo pačios viršūnės pasirodė keturiasdešimt kartų po keturiasdešimt viršūnių.

Už jų švyti Baltasis Kalnas!

Ar ne akmuo dega? Paslaptis išaiškėjo.

Eime, broliai, į tą spindinčią Šviesą!

Nematytą pamatėme. Negirdėtą išgirdome.

Ant Baltojo Kalno stovi miestas. Girdisi varpai. Gaidys užgiedojo laiku.

Eikime į miestą ir paklauskime Didžiosios Knygos.

Minčių strėlės

Pažiūrėkime į žvaigždes. Mums pasakė, kad išminties indas išsiliejo iš Tušėtos, ir stebuklingo gėrimo lašai sužibo Erdvėje.

Bet Mokytojas tarė: "Tai švyti minčių strėlių antgaliai. Nes mintys įsminga į spindulingą medžiagą ir pradeda pasaulius."

Kuriančioji mintie! Nenustok puošti Erdvės Šviesos gėlėmis!

Pasaulio mintis

Saliamonas kalbėjo: "Pastatysiu tave kryžkelėje ir padarysiu tave tylinčiu ir nejudančiu.

Ir praslinks prieš tave įvykių ženklai.

Taip sumažinsi žmonių smalsumą.

Taip žvilgtersi į lemtąją srovės tėkmę.

Nes virš žmogiškosios minties sklando pasaulio mintis.

Tad stebėkite įvykių tėkmę, tartum iš bokšto viršūnės skaitytumėte avių kaimenes."

Kantrybės šaltinis

Septynių Vartų Viešpatie! Nuvesk mus į saulės šalį, mus, perėjusius pusiaunaktį.

Mūsų strėlės priklauso Tau, Viešpatie.

Be Tavo įsakymo mes neįeisime į atilsio vietą.

Nei valanda, nei diena, nei metai neužkerta kelio.

Juk Tu, Greičiausiasai, laikai mūsų arklių pavadžius.

Juk Tu, Pats, išbandei kelią ir laidavai kantrybę.

Sakyk, Valdove, iš kur teka kantrybės šaltinis?

"Iš tvirto pasitikėjimo."

Kas žino, kur pasiuntinys keičia žirgą!

Septynių Vartų Sergėtojas

Susisielojo Septynių Vartų Sergėtojas. "Duodu žmonėms begalę stebuklų, bet jie jų neatpažįsta.

Duodu naujas žvaigždes, bet jų šviesa nekeičia žmonių mąstymo.

Paskandinu vandens gelmėse ištisus kraštus, bet tyli žmonių sąmonė.

Iškeliu kalnus ir Tiesos Mokymus, bet žmonių net galvos nepasisuka į kvietimą.

Pasiunčiu karus ir marą, bet net siaubas nepriverčia žmonių susimąstyti.

Siunčiu žinojimo džiaugsmą, bet žmonės iš švento maisto padaro srėbalą.

Nebeturiu Aš ženklų, kad galima būtų išgelbėti žmoniją nuo pražūties!"

Aukščiausiasis tarė Sergėtojui: "Kada statytojas kloja pamatus pastatui, argi jis visiems darbininkams pasakoja apie statinį? Tik mažuma žino apie numatytus matmenis.

Tik nedaugeliui patikėta pastato paskirtis. Tie, kurie kasa akmenis iš senų pamatų, nesupras net vieno naujo pamato.

Nereikia sielotis statytojui, jei darbininkai ir nežino jo sumanymo esmės. Jis gali tik atitinkamai paskirstyti darbą."

Taip pat ir su žmonių sąmone - žinokite, kad netalpinantys ir nekreipiantys dėmesio gali atlikti tik paprastą darbą.

Tegul vienas supratęs bus vertinamas, kaip šimtas tūkstančių išminčių. Ir ženklai atsiskleis jam kaip brėžiniai.

Liepsningasis

Liepsningasis pasakė Tamsos kunigaikščiui: "Tu apnuodijai orą, Tu užteršei vandenį, Tu nualinai žemę, bet ugnies Tu neprisilietei, ir ugnis liko nepaliesta. Ir degins Tave ugnis taip, kaip Šviesa nugali Tamsą. Nepavargs didžioji liepsna, ir nedrįsi išeiti iš savo būsto.

Iš erdvės pasišauksiu naujas ugnis, ir jos sudegins Tavuosius darbus. Kaip bevaisiai plyšiai, kaip sudūlėję kaulai, taip būsi sunaikintas, išvytas, pasitrauksi.

Ugninė siena pasislinks, ir nerasi savo pėdsakų joje. Apsaugosiu liepsną tolimaisiais pasauliais. Negalėsi jos apnuodyti, užteršti, išsekinti.

Surinksiu liepsningąją giminę, - ugnies pagimdyti, jie nepasiduos, ir Tavo sujudinti vandenys neužlies jų degimo.

"Tamsos Kunigaikšti, bijok ugnies!"

Tamsos dovana

Tamsos dvasia mąstė: "Kaip dar stipriau pririšti žmoniją prie žemės? Tebūnie išsaugoti papročiai ir įpročiai. Niekas taip nepririša žmonijos prie įprastų vaizdų.

Bet ši priemonė tinka tik daugumai, daug pavojingesnė vienatvė. Joje šviesėja sąmonė ir kuriami nauji planai.

Reikia sumažinti vienatvės valandas. Nedera žmonėms pasilikti vieniems. Aprūpinsiu juos atspindžiu, ir tegul pripranta prie savo atvaizdo.”

Tamosos tarnai atnešė žmonėms veidrodį.

Atpildas

Vienas žmogus atiduodavo daug aukso geriems darbams, bet laukė atpildo. Kartą jo Mokytojas pasiuntė jam akmenį su rašteliu: “Priimk atpildą - tolimosios žvaigždės brangenybę.”

Žmogus pasipiktino: “Už manąjį auksą duoda man akmenį! Kas man toji tolimoji žvaigždė!” – ir įmetė akmenį į kalnų upelį.

Bet atėjo Mokytojas klausdamas: “Kaip tau patiko brangenybė? Akmenyje buvo pats brangiausias deimantas, spindintis daugiau už viso pasaulio brangenybes.”

Nevilties apimtas žmogus puolė prie upelio ir leidosi pasroviui vis žemyn ir žemyn.

Bet raibuliuojančios bangos amžiams paslėpė brangenybę.

Dvi Pitrijos

Susiginčijo tarp savęs dvi Pitrijos apie žmogų. Šviesioji sakė, kad žmogus viską atiduos.

Bet Tamsioji prieštaravo, sakydama, kad žmogus kai ką ir sau pasiliks.

Ėmė jos žmogų bandyti. Viską atėmė, ir jis slankiojo kaip laukinis, prisidengęs tik suplyšusiu skuduru.

“Matei, viską atidavė ir gyvena”, - tarė Šviesioji.

“Palauk”, - šyptelėjo Tamsioji. Ir pametė ant kelio verkiantį vaiką.

Žmogus pridengė vaiką savo paskutiniu skuduru ir nubraukė ašarą.

“Matai, viską atidavė”, - pasakė Šviesioji.

Bet Tamsioji atsakė: “Taip, skudurą atidavė, bet širdį pasiliko sau.”

Taip Tamsioji pergudravo Šviesiąją.

Šio Pasaulio Kunigaikštis

Liuciferis

Kodėl pasipriešino Liuciferis?

Jis panorėjo likti planetoje, ir legenda apie šios Žemės Kunigaikštį yra gana teisinga.

Jis ėmė apie save burti dvasias, patenkintas žemiškąja aura. Norėdamas išlaikyti šalininkus, jis ėmė atskleidinėti jiems Žemės galimybes, pamėgdžiodamas – kartais labai vykusiai – kitos pusės priešpastatymus.

Galima kalbėti apie Antikristo stebuklus. “Kam mums galvoti apie ateitį, jei galiu jums parodyti žemės galias!”

Bet, palikdami žemę, niekas iš jo pasekėjų nepasakys: “Kylu, Viešpatie.” Bet sudrebės, atsiplėšdami nuo žemiško spinduliavimo.

Iš tiesų, Liuciferis buvo nepaprastai gražus ir savotiškai davė žmonėms žemiškojo švytėjimo pažinimą. Tačiau be Jo nebūtų buvę aiškios ribos tarp žemės ir kitų sferų. Be jo gyvenimo skirtumas žemėje ir kitose sferose turėjo palaipsniui išnykti, suteikiant įsikūnijusioms dvasioms materijos paslankumą.

O senasis Pasaulio Kunigaikštis, priešingai, prikausto materiją prie jo užimtos planetos paviršiaus. Būdamas planetos dvasia, jis žinojo Žemės gelmes, bet jo klaida ta, kad jis nenorėjo bendradarbiauti su kitomis planetomis. Būtent ši jo klaida davė pasauliui Kristų.

Tuo metu, kai Liuciferis šlovina Žemės šviesą, Kristus parodo visos Visatos grožį.

Mes sakome: “Tešviečia Liuciferio šviesa, bet už jos nepaslėps kitų ugnių didybės.” Mes nebijome ištarti jo vardo. Mes žinome apie jo buvimą.

Mes sakome: “Tavo kelias negali užbaigti Žemės kelio paskirties, nes, tik bendraujant su kitais pasauliais, atsinaujins tavo Žemės gyvybė. Susidėvės tavo uolos, ir kur tu pastatysi savo sostą? Ir amžinas gyvenimas, ir amžinas keitimasis mums duoda amžinus namus. Kristus niekuo nesiskyrė nuo tavo tarnų, bet parodė judėjimo už Žemės ribų pranašumą.” Kristus sakė: “Galiu permiegoti nuostabioje Žemėje, kad tęsčiau kelionę. Bet, Žemės Šeimininke, sulaukyk tarnus, kad nekliudytų man saulei tekant tęsti kelionę.”

Taigi, vienas susižavėjo materija, kitas gi žengia į Šviesos galimybių pasaulius.

Liuciferi, ateina laikas atnaujinti tavo lempą!

Liuciferis, galėjęs būti Vienybės Atstovu, bevelijo atsiriboti nuo kaimynų. Žūtbutinė kova pakeitė Šviesos Nešėją, ir rubino spalvos aura prisipildė raudona žara. Jo pasekėjai, iš tikrųjų, ėmė naudoti gėdingas priemones.

Vargše Šviesos nešėjau, leisdamas Kristui numirti, tu padarei nepataisomą klaidą. Libano kedras, pakėlęs Kristaus kūną, tik sutrumpins kelią į Aukščiausiąjį Pasaulį. Ir teks tau išeiti į Saturną, todėl jau seniai vadina tave Satan. Bet ir ten materijos Sodininkas ras laukus ir galės dirbuotis kaip ir Žemėje. Ir paklausyk paskutinio patarimo - peržiūrėk savo tarnų gretas.

Gyvenimo pakopose tu norėjai pralenkti Mokytoją. Štai tau duotas perspėjimas. Štai stovi tavo likimo liudytojai. Ir Pasaulio Motinos žvaigždė iškilo kaip tavo beprotybės vėliava, kai tu nusprendei pažeminti Dvasios nešėją.

Matai, grįš žmona į jai skirtą vietą!

Auksas ir Tamsa

Auksas

Surastos dujos, žudančios planetą.

Jų yra gryname aukse. Reikia jas sulaikyti. Žinoma, akmenys ir metalai labiausiai suriša žmogų su planetos gelmėmis ir gali būti užkrato židiniai.

Didelis aukso garbinimas privertė atkreipti į jį dėmesį. Sudėtingų bandymų keliu buvo bandoma panaudoti aukso poveikį įvairioms kosminėms jėgoms.

Nebuvo abejonų, kad šis metalas yra ypatingai prisotintas stipriomis šviesos emanacijomis, ir aukso gyslos perduoda astralinės šviesos reiškinius Žemės gelmėms. Todėl, jei astraliniame pasaulyje viskas gerai, aukso įtaka gali būti dargi teigiama.

Bet būtent šis laidininkas gali tapti sprogoimo kanalu.

Galima įsivaizduoti, kaip lengvai šis metalas gali perduoti rudąsias dujas, sutirštintas astralo bjaurasčių. Ir dvasia taps vulkanų žadintoja bei išsiveržimų priežastimi.

Tamsa

Absoliuti Tamsa yra Šviesos antipodas. Tai visa ko priešas. Tai gyvybės neigimas. Tai dusintoja ir nuodytoja.

Kas gi tai? Tai netobulas dvasios išsiveržimas. Nėra žodžių aprašyti tos priespaudos ir dusinimo. Nedaug kas galėjo matyti šį planetos priešą ir nesusirgti. Būtent ši Tamsa pradeda apleisti savo ankstesnę buveinę. Savo kelyje ji naikina visus elementus, o dujas praleidžia į šias ertmes griovimo stichijas.

Legenda apie Akmenį

Legenda apie Akmenį

Einu dykuma. Nešu taurę, uždengtą skydu.

Joje brangenybė – Oriono dovana.

Liepsną Nešantysis, atmink Lob-norą ir išskleisk palapines. Kuku-nor žirgas skuba.

Ir Judėjos Šventykloje nepasiliko “Ugnį Nešantysis”. Ir vos išgelbėjo Pasedvanas. Išėjo iš Kinijos griuvėsių.

Netiesk rankos, Luni, į Akmenį. Jis pats ateis, jei sulauksi.

Bet Šventyklos tarnų klasta pagrobta Brangenybė iš Indijos Valdovo, kad išaukštintų svetimą kraštą.

Te išdidumo Kalnas neilgam paslėpė Akmenį. Te didžiuojasi Akmens miestas, bet Brangenybės kelias numatytas.

Laikas Akmeniui grįžti namo.

Kai virš taurės susisuks liepsnos žiedas, tada arti Mano valanda.

Lankoje guli Akmuo. Palaidotas dėl Ravanos išdavystės. Iškeliaus per jūrą.

Paskui jį, kaip kometos uodega, dar spinduliuoja laimė, bet neilgam.

Tegul šimtas Kinijos pakopų pasiųs sveikinimą “Ugnį Nešančiajam”. Bet Pasedvanas išneša Akmenį, ir smiltys perdavė Ugnį kariūnui Timūriui. Priėjo Didysis Gintarinę sieną, padengė lauką vėliavomis.

“Te Akmuo guli šventykloje iki sugrįšiu.”

Bet gyvenimas stebuklą pateikė anūkui. Akmens kelias nusitęsė į Vakarus.

Po žeme renkasi dvasios tėvai iširti Akmens esmę. Kodėl, kai Akmuo tamsus, kaupiasi debesys. Kai Akmuo sunkus - liejasi kraujas. Kai virš Akmens žvaigždė, tada sėkmė. Kai Akmuo traška, tada priešas eina. Kai sapnuojasi virš Akmens ugnis, tada pasaulis dreba. Kai Akmuo ilsisi - ženklai drąsiai. Bet vynu Akmens neapliek, smilkyk virš Akmens tik kedro sakus. Nešiok Akmenį kaulinėje dėžutėje.

Kaip prie karščio ir kaip prie šalčio priprasti reikia, taip reikia priprasti ir prie Akmens spinduliavimo. Kiekvienas, nešantis Akmenį, turi tyliai su juo pagyventi. Spindulių svaiginimas nematomas, bet paslaptingas karštis stipresnis už radį. Palaima liejasi nematoma. Aišku, kad Akmuo ilsisi ant audeklo savo tėvynės.

Tarp stepių alsavimo ir kalnų krištolinio skambesio Akmens dvasia nurodo vėliavos kelią. Veda stebuklas žmones - spinduliai Oriono. Pas ilguosius justsakus ir Karakorum-nor Mokytojui reikia nuvesti žirgus. Prie Ujub-nor laukiama stebuklo.

Visų laikų žynių sąmonė rengė žmones deramai priimti Brangenybę. Išminties įstatymai seniai numatė laiką, kai dvigubas užtemimas ir šventenybių panardinimas bangose reikš naują Akmens pasirodymą. Melsdamiesi lauksime savo likimo.

Keliauk, Akmenie, už jūrų, leisk paukštei atnešti žinią į ausį: Akmuo keliauja.

Tamsią naktį tamsiais rūbais tyliai ateina pasiuntinys sužinoti, kaip jie laukia? Ties posūkiu, už kampo, laukia prijaukintas žvėris, uostinėja, ištiesia leteną - priešų siūstas. Kas bruzda už laiptų, kokių musių priskrido, iš kur atlekia viesulas? Bet einu tvirtai, laikau Akmenį stipriai, kartoju malda: "Neapleisk, Viešpatie, tam sukaupiau visas savo jėgas, neapleisk, nes einu pas Tave!"

Ant Ararato kalno guli degantis Akmuo. Novgorodo galiūnas žuvo, atsitrenkęs į Akmenį, nes netikėjo. Novgorodo laisvė rodė turint Brangenybę, bet netikėjimas neleido įvykti stebuklui.

Geriausiai Akmens galią primena gyvatės akmuo - išmintingo valdymo ženklas. Nakties pasekėjas norėjo parodyti, kad jis valdo Akmenį, bet Brangenybė visada buvo šviesos ženklu. Klatingi valdovai neilgai turėjo Akmenį, nežinodami, jog tik gėrio siekiui paklūsta Akmens ugnis.

Uroil Zena, oro dvasia, atnešė karaliui Saliamonui Akmenį. Sušuko dvasia į jautrią ausį: "[sakius Jėgų Viešpačiui, įteikiu tau Pasaulio Brangenybę!" "Gerai", - pasakė karalius ir nunešė Akmenį į šventyklą. Vienok, sugalvojo pasilikti dalį Brangenybės - sau. Pakvietė karalius Eframą iš Judo giminės - auksakalį, ir įsakė nuskelti dalį Akmens, ir paimti gryno sidabro, ir nukalti žiedą, ir išraižyti Akmenyje išminties taurę, ugnimi spinduliuojančią. Galvojo karalius nesiskirti su Brangenybe. Bet dvasia tarė: "Netinkamai tu pasielgei su aukščiausiąja Materija. Sunku bus išlaikyti Akmenį žmonijos sūnums, ir tik tie, kurie su tavimi, galės pakreipti Akmenį į gėrį. Žvaigždėms nurodysiu Akmens kelią.

Išvažiavo pasiuntinys pas chaną Tamerlaną, nelengva gulėti Akmeniui Otakuje. Reikia pasiųsti trijų vėliavų apsaugą.

Žmonės keliauja kupranugariais, dulkių debesys užstoja saulę. Uždengia žmones dulkės - eina ir eina. Ir kajukai pasuko arklius į namus. Kas naktį išsaugos Akmenį? Dykuma nuvedė svetimus žmones, ir Akmuo iškeliavo su jais į pietus. Sugalvos, chane, kokiais keliais gali pavyti Akmenį. Liūdesys užėjo, negalavimas, net arklys klupinėja. Geriesiems raiteliams pasirodo netikėtai dvasia: "Neieškokite, tik laikas parodys kelią." Kiekvienas ulusas savaip dainuoja apie Akmenį.

Tėvą Sulficijų aplankė regėjimas. Priartėjo baltas debesies stulpas ir pasigirdo balsas: "Saugokite Akmenį dėžutėje, atvežtoje iš Rotenburgo. Ant jos keturi kvadratai, kiekviename jų raidė "M". Paašškės tada, kai aš išstariu: "Keturių kelias į Rytus". Niekas nesumenkins įsako. Pakluskite lemtingai valandai. Surinksiu Manosios Žvaigždės karius. Kam lemta sužinoti - tie susirinks. Šią valandą liudiju, kad Akmuo panašus į žmogaus širdį ir jame yra švytintis kristalas!" Po šių žodžių debesies stulpas subyrėjo į mėlynas kibirkštis, priversdamas tėvą Sulficijų sudrebėti. Nuostabu, kad iš Rytų atvykęs Akmuo panašus į suplotą vaisių arba prailgintos formos širdį. Ant skrynelės yra nurodytos raidės - jų reikšmė nežinoma.

Kornovų auksu apsirengęs valdovas iš Taclavų gavo tamsų Akmenį, kuriame buvo gyvybės kristalas. Ir valdovas nešiojo šį Akmenį virš auksinių aprėdų.

Iš Tristano, vadinamo Luniu, knygos. "Kai Saulės Sūnus nužengė žemyn mokyti tautų, iš dangaus nukrito skydas, kuriame buvo pasaulio jėga. Skydo viduryje, tarp trijų ryškių dėmių, išsiskyrė sidabriniai ženklai, pranašaujantys įvykius po saule. Netikėtai saulės užtemimas įstūmė Saulės Sūnų neviltingai, ir jam iškrito ir sudužo skydas, nes žvaigždės rodė nesėkmę. Bet jėga liko nuolaužos viduryje - kur palietė Saulės spindulys. Sakoma, jog karalius Saliamonas išėmė viduriniąją Akmens dalį žiedui. Mūsų žynių pasakojimas taip pat kalba apie sudaužytą Saulės skydą. Pikčiausia klaida neigti Akmenį. Iš tiesų, aš mačiau jį - pasaulio skydo nuolaužą! Prisimenu jos dydį - mano penktojo piršto ilgio, pilko atspalvio, kaip sudžiūvęs vaisius. Net ženklus atsimenu, bet jų nesupratau. Iš tikrųjų, mačiau Akmenį ir jį rasiu. Kalbama, kad Akmuo pats ateina, paimti jo negalima. Jei taip, aš sulauksiu Akmens. Dėl jo iki gyvenimo pabaigos išeinu į dykumą".

Atmink, Luni, - tu nutarei sulaukti.

Kai Indijos valdovui dingo Akmuo, žmona pasakė: "Rasime jį vėl. Narsuolis prašo lanko, paukštį pasieks pats."

Kai Kinijos imperatorius turėjo Saulės Brangenybę, jis pastatė jai šventyklą iš šviesaus, dangaus spalvos, turkio. Kai mažieji princai su nuotaka per ilgai pro duris žiūrėjo, imperatorius tarė: "Jūs veda lapė, jaučiate Pasaulio Džiaugsmą."

Geležinė Langobardų karūna - taip pat prisiminimas apie Akmenį. Neilgai viešėjo Akmuo prie puikybės kalno. Daug pasiuntinių iš Rytų. Kupranugariai išneša Akmenį į Tibetą. Neša dykuma, ir su juo - naująją jėgą.

Ir paskutinis skrydis į vakarus apšvietė nematytą nevykusio Vakarų tautų vienijimosi karalystę. Kiekviename Rytų spindulyje jau ieško Akmens. Laikas ateina, terminai išsipildys. Kas lemta, užrašyta, kad iš Vakarų pats Akmuo ateis. Įsakome laukti ir suprasti Akmens kelią. Įsakome suprasti skirtus Akmens nešėjus, einančius namo. Laivas paruoštas!

Tibetas ir Naujoji Šalis eis pasitikti Septynių Žvaigždžių, esančių Trijų Žvaigždžių ženkle, siuntusių pasauliui Akmenį. Brangenybė pasiruošusi, ir priešas neatims auksu padengto skydo!

Laukite Akmens!

Pranašystės apie Šambalą ir Maitrėją

Pranašystės apie Šambalą ir Maitrėją

Grįžta Brangenybė iš Vakarų. Kalnuose įsižiebia džiaugsmo ugnys. Pažiūrėkite į kelią - eina nešantys Akmenį. Ant skrynelės Maitrėjos ženklai.

Šventoji šalis nurodė valandą, kada ištiesti kilimą ateinančiam. Septynių Žvaigždžių ženklai atidarys Vartus.

"Ugnimi pasirodys Mano pasiuntiniai. Surinkite pamokymus apie savo laimę."

Taip išsipildo protėvių pranašystės ir išminčių raštai.

Raskite išminties sutikti skirtą, kai penktaisiais metais pasirodys Šiaurės Šambalos karių pasiuntiniai. Raskite išminties juos sutikti ir priimti Naują Šlovę!

Žaibu pasiūsiu savo ženklą!

Kesar-chano įsakas. "Turiu daug brangenybių, bet atiduoti Savo tautai galiu jas tik numatytu laiku. Kai Šiaurės Šambalos kariai atneš išsigelbėjimo ietį, tada atversiu kalnų slaptavietes ir pasidalinkite su kariais Mano brangenybes po lygiai ir gyvenkite tiesoje. Tas Mano įsakas greitai pasklis visose dykumose.

Kai Mano auksą išsklaidė vėjai, nurodžiau laiką, kada Šiaurės Šambalos žmonės ateis rinkti Mano turtų.

Tada mano žmonės paruoš maišus gėrybėms, ir kiekvienam atseikėsiu jo dalį.

Galima rasti aukso smilčių, galima rasti brangenybių, bet tikrasis turtas ateis tik su Šiaurės Šambalos žmonėmis, tada, kai ateis metas juos pasiūsti.

Taip pasakyta.

Ateinantis Maitrėja vaizduojamas nuleistomis kojomis - skubos simbolis.

Pasakyta, kad Maitrėja ateis po karų, bet paskutiniai karai bus dėl Tikrojo Mokymo.

Be to, kiekvienas, sukilęs prieš Šambalą, bus visuose savo darbuose nugalėtas. Ir bangos nuneš jo namus, netgi šuo neatsilieps į jo šaukimą. Ne debesis, bet žaibus matys jis paskutiniąją naktį. Ir Raudonasis Pasiuntinys stovės ant Šviesos stulpų.

Mokyme sakoma, jog kiekvienas Šambalos karys bus paskelbtas nenugalimu.

Pats Viešpats skuba ir Jo vėliava jau virš Kalnų!

Palaimintasis Buda siunčia jums mylimą Maitrėją, kad galėtumėte priartėti prie Bendruomenės. Jūsų ganyklos nusidrieks į Pažadėtąją Žemę.

Kai saugote bandas, argi negirdite garsų akmenyse? tai Maitrėjos darbininkai ruošia jums brangenybes.

Kai vėjas švilpia stepėje, ar suprantate, jog tai Maitrėjos strėlės lekia apsaugai.

Kai žaibas apšviečia jūsų ulusus, ar žinote, jog tai jūsų laukiamo Maitrėjos šviesa?

Kam gi patiki sargybą pirmą naktį? - Jums!

Pas ką gi siunčiami Mano pasiuntiniai? - Pas jus!

Kas pirmieji juos sutiks? - Jūs!

Iš vakarų, iš kalnų ateis Mano žmonės.

kas juos priims ir apsaugos? - Jūs!

Melskite Tarą pabūti su jumis. Trokškite nuplauti savo širdis iki Mano atėjimo.

Kiekvienas, sužinojęs Mano norą, kepurės viršų papuoš raudonai ir kamanų diržus apvynios raudona juosta.

Atidžiai įsižiūrėkite į ateinančių žiedus. Ten, kur Mano taurė, ten jūsų išsigelbėjimas.

Kalnuose užsidegė ugnys, ateina naujas metas. Kas pramiegos, tas jau nepabus.

Šiaurės Šambala eina!

Mes nepažįstame baimės. Mums nepažįstamas nusiminimas.

Dukkar daugiaakė ir daugiarankė siunčia mums tyras mintis.

Pagalvokite tyromis mintimis, pamąstykite šviesiomis mintimis!

Vienas, du, trys, matau tris tautas.

Vienas, du, trys, matau tris knygas. Pirmą paties Palaimintojo, antrą - duotą Ašraghošos, trečią duotą Conkhapos.

Viens, du, trys, matau tris Maitrėjos Atėjimo knygas. Pirmoji parašyta Vakaruose, antroji parašyta Rytuose, trečioji parašyta Šiaurėje.

Viens, du, trys, matau tris atėjimus. Vieną su kardu, antrą su įstatymu, trečią su šviesa.

Viens, du, trys, matau tris žirgus. Pirmasis juodas, antrasis raudonas, trečiasis baltas.

Viens, du, trys, matau tris laivus. Pirmasis vandenyje, antrasis po vandeniu, ir trečiasis virš žemės.

Viens, du, trys, matau tris erelius. Vieną tupintį ant akmens, antrą dorojantį grobį, trečią skrendantį į saulę.

Viens, du, trys, matau ieškančius šviesos. Spindulys raudonas, spindulys mėlynas, spindulys baltai - sidabrinis.

Tvirtinu, jog Mokymas atėjo iš Bodhi-Gajos ir ten sugrįš.

Kai eisena su Šambalos Paveikslu pereis Budos žemes ir grįš į Pirminį savo šaltinį, tada ateis valanda ištartį šventąjį žodį Šambala.

Tada bus naudinga tarti šį žodį. Tada mintis apie Šambalą duos peno.

Tada Šambalos pripažinimas taps pradžia visokios veiklos ir baigsis padėka Šambalai.

Visa kas didinga ir maža bus persmelkta Mokymu.

Šventoji Šambala vaizduojama tarp kardų ir iečių su nenugalimais šarvais.

Iškilingai tvirtinu - Šambala nenugalima!

Baigėsi Atvaizdo nešimo ratas! Budos vietose, Maitrėjos vietose pranešė Atvaizdą. Išarta - "Kalağija."

Kaip vėliava išsiskleidė Atvaizdas!

Visa čia pasakyta yra tiesa, taip kaip po Guma akmeniu gulinti pranašystė apie Šventąją Šambalą.

Apeis Šambalos vėliava viduriniąsias Palaimintojo žemes. Ją priėmė džiūgaus, ir atmetusieji sudrebės.

Taši-lama paklaus Didįjį Dalai-lamą: "Kas lemta paskutiniajam Dalai-lamai?"

"Atmetęs bus atiduotas teismui ir užmarščiai, ir eis kariai su Maitrėjos vėliava, ir taps Lhasos miestas tamsiu ir tuščiu.

Sukilę prieš Šambalą bus nublokšti.

Kaip kraujas nudažys Maitrėjos vėliava Naujojo Pasaulio žemes tamsiesiems, ir kaip raudonoji saulė - supratusiems!"

Sutiks Taši-lama Didįjį Dalai-lamą ir Dalai-lama pasakys: "Pasiųsiu tau geriausią savo žaibo ženklą, eik ir priimk Tibetą.

Žiedas apsaugos!"